

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury Rejonowej w E. W. P., o to że:

w okresie od 1 stycznia 2012 roku do 31 grudnia 2014 roku w P. jako funkcjonariusz publiczny – Naczelnik Wydziału (...) Urzędu Miejskiego w P. nie dopełnił obowiązków przy gospodarowaniu służbowymi telefonami komórkowymi określonych w zarządzeniach Burmistrza P. nr 95/09 z dnia 30 czerwca 2009 roku i nr 116/12 z dnia 26 listopada 2012 roku w sprawie zasad zakupu, przydziału oraz użytkowania telefonów komórkowych w Urzędzie Miejskim w P. i zarządzających powierzenie Naczelnikowi Wydziału (...) Urzędu Miejskiego w P. ich wykonanie w zakresie zakupu, zasad przydziału i doprowadził do utraty 13 aparatów komórkowych o wartości 10.484 złotych na szkodę Urzędu Miasta w P., tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 kk.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W okresie wskazanym w akcie oskarżenia, to jest od 1 stycznia 2012 roku do 31 grudnia 2014 roku, W. P. zatrudniony był w Urzędzie Miejskim w P. na stanowisku Naczelnika Wydziału (...). Zakres jego obowiązków określił Burmistrz P. i zapoznał go z nim w dniu 28 maja 2009 roku.

Ponadto upoważnieniem z dnia 3 czerwca 2008 roku Burmistrz P. wskazał Naczelnika Wydziału (...) Urzędu Miejskiego w P. W. P. jako upoważnionego do reprezentowania Gminy P. w czynnościach związanych z obsługą telefonów komórkowych i umów w sieci O..

W latach 2012 – 2014 w Urzędzie Miejskim w P. obowiązywały wewnętrzne przepisy prawne regulujące zasady zakupu, przydziału oraz użytkowania telefonów komórkowych – Zarządzenia Burmistrza P. Nr 95/09 z dnia 30 czerwca 2009 roku i Nr 116/12 z dnia 26 listopada 2012 roku w sprawie zasad zakupu, przydziału i użytkowania telefonów komórkowych w Urzędzie Miejskim w P.. Te akty wydane zostały na podstawie art. 33 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym.

Zgodnie z § 2 obu zarządzeń ich wykonanie powierzono Naczelnikowi Wydziału (...) Urzędu Miejskiego w P..

Reguły postępowania w w/w sprawach wymagały od Naczelnika Wydziału (...) w P. wskazania (...) (pracownika Wydziału (...)), który dokonuje zakupu lub wydania z magazynu telefonu komórkowego (także używanego) po złożeniu wniosku o wydanie telefonu komórkowego i przebyciu przez wniosek „ścieżki akceptacji”. Dalsze obowiązki Administratora określiły § 5 i § 7 (§ 6 zarządzenia Nr 116/12) zarządzeń.

Za całość obrotu telefonami komórkowymi, umowami telekomunikacyjnymi z firmą (...) odpowiadał Naczelnik Wydziału (...) W. P..

Umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, na podstawie których wydane zostały Urzędowi Miejskiemu w P. telefony komórkowe, których brak następnie stwierdzono, podpisał W. P..

(dowód: zakres obowiązków k.18, upoważnienie k.17, Zarządzenie Nr 95/09 k.03-102, Zarządzenie Nr 116/12 k. 120-124, zeznania świadka J. A. k. 203v. – w zakresie obowiązków Naczelnika Wydziału (...) w P., umowy k.47-72, wykazy k.75-76, zeznania świadków: B. G. k.37v., 187-188, A. K. (1) k.204v.)

Oskarżony W. P. jako Naczelnik Wydziału (...) Urzędu Miejskiego w P. wbrew obowiązkowi wynikającemu z w/w zarządzeń nie wskazał żadnego z pracowników Wydziału (...) jako (...). W dokumentacji Urzędu Miejskiego w P., w tym także w aktach osobowych pracowników tego wydziału brak jest jakiegokolwiek wzmianki o powierzeniu takich obowiązków. Nie ma również w zestawieniu wystawionych przez Burmistrza P. upoważnień – upoważnienia dla konkretnego pracownika jako (...). Poza tym z czynności przekazywania pracownikom urzędu telefonów – poza nielicznymi wyjątkami – nie były sporządzane protokoły przyjęcia. Nie stworzono komputerowej bazy danych wszystkich telefonów komórkowych. Nie stworzono także dla każdego telefonu kompletnych dokumentów, w tym przede wszystkim brak jest dla każdego zakupionego telefonu (...). Bez tych danych na chwilę obecną nie ma

możliwości ustalenia co działo się z poszczególnymi aparatami od chwili ich zakupu, komu je wydano oraz czy i kiedy zostały zwrócone a w jedenastu przypadkach co w ogóle stało się z telefonami komórkowymi wskazanymi w punktach od 1. do 7. i od 10. do 13. „Wykazu telefonów komórkowych, których nie stwierdzono na stanie Urzędu Miejskiego w P.”. Nie budzi natomiast wątpliwości, że telefony te w okresie 2012 – 2014 roku zostały nabyte.

Wbrew wyraźnym regulacjom zarządzeń nie realizowano „Ścieżki akceptacji”, czyli schematu obiegu wniosków o wydanie telefonu komórkowego. Aby pracownikowi można było przyznać telefon służbowy musiał on złożyć pisemny wniosek po czym kolejno następowała akceptacja wniosku przez naczelnika wydziału, w którym pracuje wnioskodawca, Naczelnika Wydziału (...), Burmistrza P. i dopiero potem realizacja wniosku przez administratora.

Oskarżony W. P. pozyskiwał aparaty telefoniczne i nie były one ewidencjonowane. On też samodzielnie decydował, któremu z pracowników i jaki telefon przyznać. Bez sporządzania stosownej dokumentacji przekazywał aparaty telefoniczne pracownikom w tym także Burmistrzowi P., Sekretarzowi Urzędu Miejskiego w P. czy też skarbnikowi. Tylko w pojedynczych sytuacjach, kiedy zlecił M. K. przekazanie konkretnego aparatu, była z tej czynności sporządzana przewidziana zarządzeniami dokumentacja – dwa protokoły przyjęcia z dnia 27 listopada 2012 roku.

(dowód: protokoły k.32-33, umowy k. 47-72, wykaz telefonów komórkowych, których nie stwierdzono na stanie Urzędu Miejskiego w P. k. 76, Zarządzenie Nr 95/09 k.93-101, Zarządzenie Nr 116/12 k. 120-124, zakresy obowiązków k. 42-45, zeznania świadków: D. P. k.22v., E. S. k.24v., T. O. k.25v., A. R. k.26-27, Z. W. k.28-29, R. G. k.30v., Ł. K. k.39v., 188v.-189, M. K. k.32v.-33, 189-190, A. K. (2) k.23v.202v.-203, K. K. k.203v.-204v., Z. K. k.204v.-205v.; oświadczenia k.177-184, częściowo świadka J. A. k. 203v. – w zakresie okoliczności przekazywania mu telefonów)

Spośród pracowników Wydziału (...), jedynie K. Ć. (1) w zakresie obowiązków miał czynności związane z telefonami służbowymi. Należało do niego rozliczanie pracowników w przypadku przekroczenia limitów w rozmowach w ramach abonamentów. Nigdy jednak nie był odpowiedzialny i nie zajmował się przydzielaniem telefonów służbowych.

(dowód: zakres obowiązków K. Ć. k. 42, zeznania świadka k.82v., 188)

W trakcie postępowania sądowego ustalono, że dwa telefony komórkowe marki S. (...) koloru czarnego były w dyspozycji pracowników Urzędu Miejskiego w P. i przed wydaniem orzeczenia w sprawie zostały zwrócone.

(dowód: zeznania świadków: K. K. k.203v.-204, Z. K. k.204v.-205v.; protokół przekazania telefonu okazany na rozprawie k.205; okazane przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego na rozprawie telefony komórkowe k.205v.)

Oskarżony W. P. w chwili orzekania posiadał dwoje dzieci w wieku 4 lat oraz roku i 6 miesięcy. Był osobą bezrobotną zarejestrowaną w PUP w P. z prawem do zasiłku w wysokości po 690 złotych przez pierwsze dwa miesiące i po około 500 złotych w kolejnych miesiącach. Zdrowy, nie leczony psychiatrycznie – korzystał z porady psychiatry w związku z sytuacją panującą w pracy. Posiadał majątek, w skład którego wchodziły m.in.: mieszkanie o powierzchni 48 m², dom mieszkalny jednorodzinny o powierzchni 160 m² posadowiony na działce o powierzchni 54 arów położonej w miejscowości P., nieruchomość budowlana o powierzchni 15 arów położona w miejscowości P., samochód B. rocznik 2005 i samochód marki M. rocznik 1996. Miał też zaciągnięty kredyt hipoteczny na mieszkanie. Nie był w przeszłości karany sądownie.

(dowód: dane oskarżonego k. 185v., karta karna k.150)

Oskarżony W. P. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Następnie wyjaśnił, że w Urzędzie Miejskim w P. pracował od 2007 roku. Swoje obowiązki wykonywał sumiennie i dobrze. Świadczyć o tym mogą dane zawarte w jego aktach osobowych oraz wyniki przeprowadzanych kontroli. Przyznał, że był upoważniony przez burmistrza do podpisywania umów telekomunikacyjnych z firmą (...). Wszystkie sprawy techniczne związane z obsługą telefonów wykonywał administrator, którym była M. K.. Te obowiązki powierzył jej pisemnym upoważnieniem Burmistrz P. J. A.. Umowy z zasady zawierane były na dwa lata a następnie aneksowane. Pozyskiwane telefony niekoniecznie trafiały do osób, które posiadały numer abonencki z odnawianych umów. Zdarzały się przypadki uszkodzeń telefonów

i takie osoby otrzymywały nowe aparaty jeszcze przed upływem końca ich umowy, w tym także telefony pozyskane na podstawie aneksów dotyczących innym numerów abonenckich.

Wskazał, że polecił M. K. sporządzenie wykazu umów z terminami ich zakończenia. Potwierdził, że były przypadki, że osobiście odbierał telefony z salonu (...) i osobiście przekazywał je konkretnym pracownikom. Były też przypadki, że polecał przekazanie telefonów także M. K.. Informował ją także, który z pracowników otrzymał konkretny telefon i polecał jej dopełnienie obowiązków. Podkreślił, że z jego zakresu obowiązków nie wynikało aby miał nadzorować prawidłowość zarządzania telefonami. Na podstawie zarządzeń Burmistrza miał jedynie te zarządzenia wdrażać w życie. Pisemne upoważnienie jakie otrzymał od burmistrza dotyczyło jedynie kontaktów z firmą (...) i podpisywania umów. Potwierdził, że podpisał z firmą (...) wszystkie umowy, których dotyczyło postępowanie w niniejszej sprawie.

(vide: wyjaśnienia oskarżonego k.185v.-187)

Sąd zważył, co następuje:

Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego W. P. za niewiarygodne w tym także w zakresie w jakim wskazuje, że administratorem była M. K. i aby to jej powierzył obowiązki wynikające z Zarządzeń Burmistrza P. Nr 95/09 i 116/12.

Dowody zgromadzone w sprawie nie pozostawiają najmniejszych wątpliwości, że to oskarżony realizował osobiście wszystkie czynności związane z podpisaniem umów o usługi telekomunikacyjne, w tym także aneksy do wcześniejszych umów, z firmą (...) i to on osobiście oraz samodzielnie decydował komu i jaki telefon przekazać. Realizując te czynności nie przestrzegał zasad określonych Zarządzeniami Burmistrza P. o nr 95/09 i 116/12. Ponadto jako Naczelnik Wydziału (...) wbrew obowiązkowi wynikającemu z tych właśnie zarządzeń nie wskazał administratora i nie zorganizował obiegu wniosków o przyznanie telefonu służbowego zgodnie z przewidzianą zarządzeniami „Ścieżką akceptacji”. Ponadto w ramach nadzoru z racji zajmowanego stanowiska nie kontrolował wykonywania obowiązków wynikających z § 5 w/w zarządzeń.

Powyższe okoliczności wynikają zarówno z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków (za wyjątkiem J. A. i K. Ć.) jak i przedstawionych dokumentów. Nie budzi najmniejszych wątpliwości, że wbrew twierdzeniom nie wskazał pracownika Wydziału (...), któremu powierzono by obowiązki administratora – brak danych w zakresach obowiązków pracowników wydziału, brak odrębnego upoważnienia wystawionego przez Burmistrza P., zeznania świadków wskazujące na rzeczywisty zakres podejmowanych przez oskarżonego działań w zakresie „gospodarowania” telefonami komórkowymi. M. K. wskazała wprost, że nigdy nie zostały jej powierzone w tym zakresie obowiązki. Nie dysponowała telefonami i nimi nie zarządzała. Wszelkie decyzje z tym związane podejmował osobiście Naczelnik Wydziału (...), czyli W. P.. Jedynie sporadycznie gdy prosił ją o przekazanie konkretnego telefonu wskazanej osobie, sporządzała odpowiednią dokumentację. Potwierdził te okoliczności Ł. K. – także pracownik tego wydziału (vide: zeznania k.35v., 188v.-189). Dodatkowo wskazał, że w związku z toczącym się postępowaniem przed Sądem Pracy w S. z powództwa W. P. dokonał przeglądu dokumentów w Urzędzie Miejskim w P. i nie odnalazł pisemnego upoważnienia dla M. K. do wykonywania obowiązków administratora ani pisemnego rozszerzenia zakresu jej obowiązków (vide: k.189).

Powyższe zeznania sprawiają, że nie sposób podzielić w tym zakresie zeznań J. A. i K. Ć.. Osoby te twierdziły zbieżnie z oskarżonym ale nie znajduje to potwierdzenia w dokumentach. Podkreślić należy, że upoważnienia wystawiane przez Burmistrza P. są oznaczane indywidualnie – numerowane, datowane – i przechowywane w stosownym zbierze a mimo to takiego upoważnienia nie odnaleziono. Także akta osobowe M. K. i innych pracowników Wydziału (...) takich dokumentów nie zawierają a materiały w tych aktach są poukładane i ponumerowane. Braków nie ujawniono.

Tym samym także sformułowane w notatce z kontroli przez audytora wewnętrznego Urzędu Miejskiego w P. stwierdzenia, że M. K. była administratorem nie mogą być uznane za wiarygodne. Nie zostały one poparte żadnym dokumentem a dane z osobowych źródeł dowodowych temu przeczą (vide: notatka k.3-5).

Sąd obdarzył wiarą zeznania pozostałych przesłuchanych w sprawie świadków. Osoby te, jako pracownicy Urzędu Miejskiego w P. opisały w sposób spójny i logiczny mechanizm w jaki przydzielano im telefony służbowe. W zasadzie nie prowadzono w tym zakresie jakiegokolwiek kontroli i ewidencji. Do dzisiaj nikt nie wie, co stało się z zakupionymi na rzecz Gminy P. telefonami, co stało się z wcześniejszymi aparatami telefonicznymi wymienianymi na nowsze lub inne nieuszkodzone. Nie było żadnej kontroli – brak akceptacji kierownictwa urzędu – zasadności przydzielania numerów służbowych, konkretnych modeli telefonów komórkowych czy też analizy zasadności poszczególnych abonamentów lub zakupu na prywatne numery „doładowań”. Obowiązki w tym zakresie spoczywały na Naczelniku Wydziału (...). To na niego Burmistrz P. – wskazywanymi wcześniej zarządzeniami – nałożył obowiązek zorganizowania mechanizmów regulujących zasady zakupu, przydziału i użytkowania telefonów komórkowych w Urzędzie Miejskim w P.. Niedopełnienie tych obowiązków nie tylko narażało interes publiczny ale doprowadziło do powstania realnej szkody w mieniu Gminy P.. Między zachowaniami oskarżonego – polegającymi na zaniechaniu, poprzez niedopełnienie obowiązków, a zaistniałą szkodą – przejawiającą się w utracie jedenastu telefonów o łącznej wartości 10.269 złotych, istnieje związek przyczynowy.

W. P. jako Naczelnik Wydziału (...) Urzędu Miejskiego w P. jest funkcjonariuszem publicznym - tj. osobą wymienioną w katalogu art. 115 § 13 kk w punkcie 4. - osoba będąca pracownikiem samorządu terytorialnego, chyba że pełni wyłącznie czynności usługowe.

W myśl art. 231 § 1 kk karze podlega funkcjonariusz publiczny, który, przekraczając swoje uprawnienia lub nie dopełniając obowiązków, działa na szkodę interesu publicznego lub prywatnego.

Głównym dobrem chronionym jest prawidłowe funkcjonowanie instytucji, których przedstawicielem jest funkcjonariusz publiczny, zaś dobrem obocznym - jakiegokolwiek dobro prawne, bez względu na to, czy należy ono do sfery prywatnej czy publicznej (vide: wyr. SN z 27.10.2014 r., WA 23/14, L.).

Podmiotem przestępstwa może być jedynie funkcjonariusz publiczny, tj. osoba wymieniona w katalogu art. 115 § 13 kk czyli między innymi osoba wskazana w punkcie 4. - osoba będąca pracownikiem samorządu terytorialnego, chyba że pełni wyłącznie czynności usługowe. Jest to zatem przestępstwo indywidualne właściwe.

Czynność sprawcza, mimo że określona została jako działanie na szkodę interesu publicznego lub prywatnego, może polegać na działaniu (przekroczenie uprawnień) lub zaniechaniu (niedopełnienie obowiązków). Dla ustalenia tej okoliczności istotne znaczenia mają zapisy określające zakres uprawnień i obowiązków funkcjonariusza publicznego wynikających z zajmowanego stanowiska lub pełnionej funkcji. Składają się na to nie tylko przepisy ustaw i rozporządzeń wykonawczych, lecz także regulaminów czy statutów oraz przepisy wewnętrzne regulujące funkcjonowanie instytucji i obowiązku poszczególnych urzędników (vide: A. Marek, Kodeks karny, 2010, s. 512). Przekroczenie uprawnień oznacza przede wszystkim podjęcie czynności wykraczającej poza zakres kompetencji, czynności bez podstawy faktycznej lub prawnej. Zarzut niedopełnienia obowiązków można postawić funkcjonariuszowi publicznemu w wypadku zaniechania ich wykonania albo nienależytego wykonania, sprzecznego z istotą lub charakterem obowiązku. Źródłem obowiązku jest przede wszystkim przepis prawa, lecz także pragmatyka służbowa.

Warunkiem odpowiedzialności karnej jest działanie na szkodę interesu publicznego lub prywatnego. Przez szkodę należy rozumieć zarówno szkodę materialną, jak i niematerialną, w tym krzywdę moralną, co się wiąże z różnym charakterem dóbr, którym może zagrażać omawiane przestępstwo (vide: uchwała SN z 29.01.2004 r., I KZP 38/03, OSNKW 2004, Nr 2, poz. 14).

Interesem publicznym są dobra ogółu, a nie wąskiej grupy osób, a interesem prywatnym - określonej osoby lub grupy osób. Trafnie przyjmuje się, że: (...) jest bądź istniejące bądź przyszłe dobro materialne lub osobiste, lub dobro idealne, związane z organizacją życia zbiorowego i prawidłowością jej funkcjonowania. Publicznym jest interes zbiorowy organizacji społecznej, państwa lub samorządu, albo w ogóle życia społecznego; "prywatnym" jest interes poszczególnej jednostki. Nie jest przy tym wymagane spowodowanie konkretnej szkody, a wystarczające jest, że

zachowanie funkcjonariusza mogło wyrządzić szkodę; chodzi o możliwość jej nastąpienia. Działanie na szkodę polega na tym, że zachowanie sprawcy stwarza zagrożenie dla jakiegokolwiek dobra ze sfery publicznej lub prywatnej. Między zachowaniem sprawcy a niebezpieczeństwem powstania szkody musi zachodzić związek przyczynowy.

Przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków w typie podstawowym jest przestępstwem z winy umyślnej, które można popełnić w obydwu postaciach zamiaru czyli zarówno z zamiarem bezpośrednim jak i zamiarem ewentualnym.

Biorąc te wszystkie okoliczności pod uwagę, w ocenie Sądu nie budzi najmniejszych wątpliwości, że oskarżony W. P. w okresie od 1 stycznia 2012 roku do 31 grudnia 2014 roku w P. jako funkcjonariusz publiczny – Naczelnik Wydziału (...) Urzędu Miejskiego w P. nie dopełnił przy gospodarowaniu służbowymi telefonami komórkowymi obowiązków określonych w Zarządzeniu Burmistrza P. nr 95/09 z dnia 30 czerwca 2009 roku i w Zarządzeniu Burmistrza P. nr 116/12 z dnia 26 listopada 2012 roku w sprawie zasad zakupu, przydziału oraz użytkowania telefonów komórkowych w Urzędzie Miejskim w P. i zarządzających powierzenie Naczelnikowi Wydziału (...) Urzędu Miejskiego w P. ich wykonanie w zakresie zakupu, zasad przydziału, w wyniku czego doprowadził do utraty mienia stanowiącego własność Gminy P. w postaci jedenastu aparatów komórkowych różnych marek o łącznej wartości 10.269 złotych, działając tym samym na szkodę interesu publicznego.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało więc, że oskarżony W. P. swoim zachowaniem wypełnił znamiona wskazane dyspozycją art. 231 § 1 kk.

Funkcjonariusz publiczny, który, przekraczając swoje uprawnienia lub nie dopełniając obowiązków, działa na szkodę interesu publicznego lub prywatnego, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

W ocenie Sądu oskarżony swoim postępowaniem działał na szkodę interesu publicznego, albowiem nastąpiło z jednej strony narażenie utraty dobrego imienia oraz zaufania w zakresie uczciwości i rzetelności w wykonywaniu obowiązków służbowych przez funkcjonariuszy publicznych – urzędników Urzędu Miejskiego w P. a z drugiej strony do wystąpienia szkody materialnej w mieniu Gminy P. w wysokości 10.269 złotych. Tę wysokość ustalono na podstawie analizy umów – aneksów zawartych z O., w wyniku których W. P. pozyskał jedenaście telefonów figurujących w wykazie telefonów komórkowych, których nie stwierdzono na stanie Urzędu Miejskiego w punktach: 1. – 7. i 10. – 13. (vide: k.76 i umowy k. 47-72).

Nie można a priori odrzucić poglądu, aby dobre imię, zaufanie publiczne do organów samorządu terytorialnego i jego urzędników, czy też przestrzeganie zasady uczciwości w działaniu organów i rzetelne wykonywanie obowiązków, były zbyt abstrakcyjnymi zasadami życia publicznego, by mogło dojść do ich narażenia w sposób konkretny. To przecież w oparciu o takie właśnie atrybuty dokonuje się ocen w zakresie rzetelności urzędów i buduje się zaufanie do państwa, samorządów i ich struktur. Jeśli zatem jako interes publiczny traktować ogólny interes zbiorowy organizacji społecznej, państwa lub instytucji samorządu terytorialnego, to trudno uznać, że np. spowodowanie narażenia zaufania we wskazanym wyżej zakresie, nie spełnia kryterium działania na szkodę, z uwagi na zbytnią ogólnikowość czy niekonkretność (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2013 roku III KK 298/13). Interes publiczny został w tym wypadku naruszony również z powodu doprowadzenia do utraty mienia stanowiącego własność Gminy P..

Czynu tego dopuścił się funkcjonariusz publiczny – Naczelnik Wydziału (...) Urzędu Miejskiego w P.. Jego sposób działania, rażące naruszenie obowiązków służbowych przejawiające się niedopełnieniem obowiązków przy gospodarowaniu służbowymi telefonami komórkowymi oraz wyrządzona szkoda w mieniu gminy sprawiają, że przestępstwo to charakteryzuje się znaczną szkodliwością społeczną.

Szkoda do chwili obecnej nie została naprawiona.

W. P. nie był dotychczas karany sędownie. Jest osobą stosunkowo młodą. Ma unormowaną sytuację życiową. Aktualnie przebywa i pracuje poza granicami kraju. Ma na utrzymaniu dwoje dzieci.

Wymierzając oskarżonemu W. P. karę sześciu miesięcy pozbawienia wolności za popełnione przestępstwo, Sąd oparł się na dyrektywach wymiaru kary określonych w art. 53 kk, uwzględniając zarówno okoliczności łagodzące, jak i obciążające. Do tych pierwszych niewątpliwie należy postawa oskarżonego niekaranego sędownie, prowadzącego ustabilizowane życie, pracującego i utrzymującego małoletnie dzieci oraz fakt, iż przedmiotowy czyn ma w jego życiu incydentalny charakter. Na niekorzyść oskarżonego Sąd poczytał długotrwałość zachowań, fakt niedopełniania podstawowych obowiązków nałożonych na niego zarządzeniami Burmistrza P., które doprowadziły do wyrządzenia szkody w mieniu Gminy P. i naraziły na szwank dobre imię oraz zaufanie publiczne do organów samorządu terytorialnego i jego urzędników. Czyn mu przypisany cechuje się dużą społeczną szkodliwością.

Dotychczasowy sposób życia oskarżonego, jego - wskazane wyżej - właściwości i warunki osobiste uzasadniają stwierdzenie, że samo skazanie będzie wystarczającą dla niego nauką życiową i oskarżony ponownie w konflikt z prawem nie wejdzie. W tej sytuacji zachodzi uzasadnione przypuszczenie, że pomimo niewykonywania kary pozbawienia wolności W. P. będzie w przyszłości przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa. Za zastosowaniem tego środka probacyjnego przemawia także i to, że w ocenie Sądu już sam fakt przeprowadzenia postępowania w sprawie odniósł pożądane efekty wychowawcze wobec tego oskarżonego.

W tej sytuacji Sąd wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo oskarżonemu zawiesił na okres próby 2 lat – punkt II. wyroku. Podkreślić należy, że warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności nie jest równoznaczne z uwolnieniem od niej. Jeżeli oskarżony nadużyje zaufania Sądu kara go nie ominie.

Biorąc pod uwagę że oskarżony posiada majątek, własne dochody oraz okoliczność aby oskarżony w sposób realny odczuł fakt skazania za popełnione przestępstwo, Sąd na podstawie art. 71 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego także karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 20 złotych – punkt III wyroku. Orzeczona kara nie jest wygórowana, pozostaje w zakresie możliwości majątkowych oskarżonego i będzie jednocześnie odczuwalną dolegliwością za popełniony występki.

Grzywna w połączeniu z warunkowo zawieszoną karą pozbawienia wolności oceniane całościowo w realiach niniejszej sprawy, nie mogą być uznane za karę rażąco niewspółmiernie łagodną lub surową, bowiem tylko w takim rozmiarze – w ocenie Sądu – mogą one spełnić swoją rolę wychowawczą wobec samego oskarżonego oraz rolę prewencyjną w stosunku do innych potencjalnych sprawców przestępstw.

Z uwagi na to, że przypisane oskarżonemu przestępstwo popełnione zostało w związku z zajmowaniem stanowiska kierowniczego oraz uwzględniając rodzaj stwierdzonych zaniechań i ich skutek, Sąd uznał, że oskarżony przez najbliższe trzy lata od uprawomocnienia się orzeczenia nie powinien zajmować stanowisk kierowniczych w organach administracji państwowej i samorządowej. Dlatego też na ten okres orzekł środek karny określony w art. 41 § 1 kk – punkt IV. orzeczenia.

Na podstawie art. 43b kk w zw. z art. 39 pkt 8 kk orzekł również środek karny w postaci podania wyroku wraz z pełnymi danymi osobowymi oskarżonego do publicznej wiadomości, poprzez umieszczenie odpisu wyroku na tablicy ogłoszeń Urzędu Miejskiego w P. na okres jednego miesiąca. Sąd kierował się w tym zakresie względami prewencyjnymi i to tak z punktu widzenia prewencji indywidualnej, jak i prewencji generalnej.

Oskarżony W. P. swoim umyślnym zachowaniem wyrządził szkodę w mieniu Gminy P., dlatego też stosowanie do treści art. 46 § 1 kk należało go zobowiązać do naprawienia szkody. Biorąc pod uwagę ustalenia w sprawie, wartość utraconego i nieodzyskanego mienia wyniosła 10.269 złotych i taką kwotę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 lipca 2015 roku (data doręczenia oskarżonemu odpisu aktu oskarżenia) Sąd na rzecz pokrzywdzonego zasądził. Niewątpliwie orzeczenie tej treści będzie miało walor wychowawczy wobec oskarżonego.

O kosztach postępowania i opłacie sądowej Sąd orzekł w myśl powołanych w sentencji wyroku przepisów – punkt VII. wyroku, uznając, że ich poniesienie przez oskarżonego, nawet przy uwzględnieniu już orzeczonej wobec niego kary grzywny i środka karnego o charakterze finansowym nie będzie dla W. P. i jego rodziny zbyt uciążliwe.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować;

2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć:

- (...),

- (...);

3. za 14 dni lub z apelacją.

P., (...)